

A SZEGÉNY EMBER BÚZÁCSKÁJA

Bundáját prémezi csikorgó December,
Havas úton baktat szegény, öreg ember.
Csanál zsák a vállán, csanál zsákban búza,
Kétfelé batyuzva: elül-hátul húzza.
Két csapott vékácska egész lírom-lárom,
Árva kalászonkint gyűjtötte a nyáron.
Viszi a malomba. Tán megőrli délre.
Kilenc száz éhezik otthon kenyérekére.

Hanem az a malom messze vagyon igen,
Öreg láb nem győzi útját egyvégtiben.
Alig is fordul be a fűzes határba,
Terhét oldaltíja a kőhíd karjára.
Kőhídi szobornak süvegét emeli,
Az meg nagy szelíden visszabólint neki.
Mintha csak mondaná: „Isten hozott, szentem!
Egy kevés ideig legyünk együtt ketten.“

Nem kell nagy marasztás a szegény embernek,
Térdeplő fokáról hófuvást seperget.
Leül. Kurta szárát veszi a szájába,
Rá is gyujtana, ha volna dohánykája.
Üldögél. Nézdegél ködös messzeségbe,
Egyszer csak madárka tipisgél elébe.
Búbos kis pipiske. Enni való édes,
Gyöngyöm szemecskéje csillogó, beszédes.

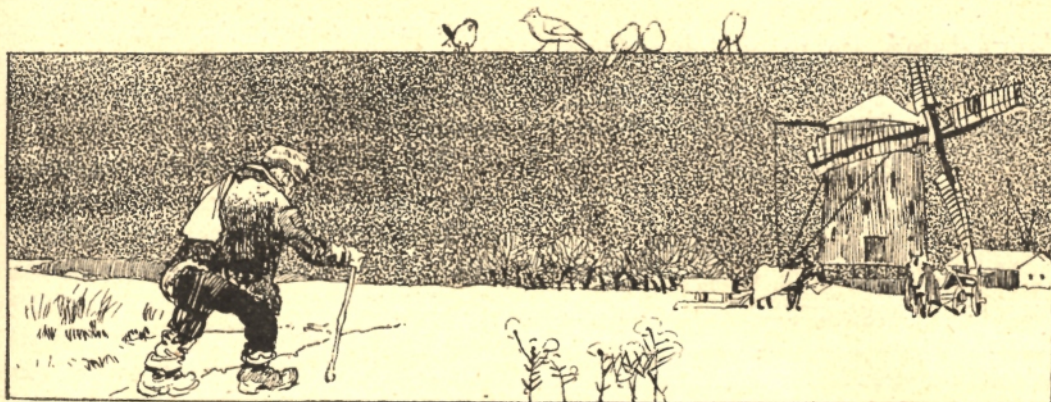
„Mit akarsz, csöpp jószág? Úgy-e, az inség hajt?
Ismerem magamról én az illetén bajt.
Nohát, ha már itt vagy, ne légy itt hiába:
Lakjál jól az egyszer, Isten madárkája!“

Zsákot old az ember; búzát hint a földre,
Kis madárka csőre kapja csiptetőre.
Ámde a kis vendég nem marad magára:
Párja is ott terem csicsergő szavára.

Igen ám. De más is meghallja a hívást,
Veszi, adja a szót, csiri-cseri! hí mást.
Emitt is, amott is rezzennek az ágak:
Innen is, onnan is röppen a madárhad.
Nem telik itt bele egy perc se talántán:
Tarka-barka sereg nyüzsög egymás hátán.
Cinke, veréb, sármány, pintyőke lelkem is;
Csipegik, csacsogják: „Nekem is! Nekem is!“

No, te szegény ember, most ugyan megjártad!
Bohó multságért jó szived nagy árt ad.
Azaz: ha akarsz, nem ad az semmit sem,
Tova száll a csapat: csak kezéd legyintsen.

A szegény embernek nincs más az eszében :
Csakhogy könnyőrüljön elhagyatott népen.
Zsákjába nyúl tüstént mind a két kezével :
Piros szem búzáját hintegeti széjjel.

Addig hintegeti, addig szórdogálja,
Halomból zsombéknak töpörődik zsákja.
Mire eltelnek a lakmározó társak :
A két véka búza — egy szakajtó már csak !
Ez bizony megesett. Ki tehetne róla ?
Mosolyog a szobor, mintha élő volna.
A szegény jó ember tesz-vesz, kerül-fordúl :
Könnyű kis terhével a malomba indul.

Oda ér. Garatra önti búzácskáját,
Meggzánja a molnár : ki se veszi vámját.
Amit itt veszt vámon : megnyeri más réven,
Hadd csillegjen egyszer úgy „Isten nevében.“

„Hanem hát, atyafi ! Szaporán a testtel !
Le sem ér idején, ha ugrani restel.
Hapatyoljon gyorsan lisztszedő lapátja !
Búzáját a garat egy-kettő lejárja.“

Nosza, szegény ember dolgát szaporázza,
Szedi lisztjét ; közben zsákoetskáját rázza.
Lesi a lisztelőt, mikor hull a másé ?
Két lovas Balázsé, négy ökrös Tamásé.
Szedi lisztjét, mondom, zsákja telik félig !...
Sőt — halljátok szavam ! — egész a kötésig !...
S újra tornyosodik a liszt a teknőben ...
Éles szavú csörgő még akkor se csörren.

Nem csörrent meg aznap. Nem csörrent meg másnap
Vége-hossza nem volt a nagy liszthullásnak.
Ahány kis madárka lakott jól a jóval :
Szegény ember lisztje — annyi szakajtóval !...
Megtelt a kamrája. Megtelt a padlása !
Még a király is jött : a csodát hadd lássa ...
Lesz már kilenc száznak mindennap kenyérke !
Nem fogy el ! Áldassék az Úr neve érte !

Egri György.